

gezicht. Indringend, onweerstaanbaar. Zelden ben ik zo liefdevol bejegend door een beeltenis. Als ik wegloop, begint het te regenen. Het maakt het kerkhofje tot wat een kerkhofje behoort te zijn. Een trieste bedoening. Zum Tode betrübt. Betrübt? Blijmoedig komt er een deuntje in mij op. Ik fluit. Ave Maria.

Jan Stoop

Wat de tied is? At gen miej dat vrög, wet ik 't. A-k 't oetlegn wil, wet ik 't nich.

UIT HET AANTEKENBOEK VAN J..B. SCHOEMAKER N° -11-

Tot nu is steeds gerefereerd aan het aantekenboek, daarnaast zijn er ook veel mondelinge overleveringen die de moeite van het vermelden waard zijn. Onderstaande gebeurtenissen, van wijlen mevrouw Morselt – Knuif, zijn daar enkele van.

Het is het verschillende keren voorgekomen dat tijdens de spreekuren alle straten rondom zijn woonhuis vol stonden met paarden en wagens, van mensen uit de verre omtrek die bij de dokter kwamen voor medische hulp. Er werd wel eens in natura afgerekend met een speenvarkentje, waar de dokter zeer van hield.

Een bijzonder voorval, dat voor waar wordt doorverteld, is het verhaal van een vrouw die bij een gebeurtenis zo zeer geschrokken was, dat ze haar stem was kwijt geraakt en geen woord meer uit kon brengen. De dokter die uit haar gebarentaal al begrepen had wat de oorzaak was, zette haar op een stoel en zei tot haar: “Blijf hier maar even wachten”. Hij liep naar achteren de keuken in, maakte een pook roodgloeiend en hield die vervolgens plotseling voor het gezicht van de vrouw. De vrouw gaf van schrik een gil en had hiermee haar stem weer terug. “Zo, nu kun je wel weer gaan”, sprak de dokter tegen de hevig geschrokken vrouw. “Waar 't ermee is ingekomen, moet het er ook maar mee uit.” En de volgende patiënt kon binnen komen.

J.B. Leuverink